

Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods, Rom. 8:2.

U weet, daar zijn twee voorname zaken in het voorgaande vers, namelijk het voorrecht van een Christen, en de eigenschap of het merkteken van een Christen: hij is een mens, die in geen verdoemenis komt: “die gelooft, zal niet verloren gaan,” Joh. 3:15, en dan, hij is een, die niet naar het vlees wandelt,” hoewel hij in het vlees is, maar hij wandelt op een verhevener weg boven de mensen, naar het bestuur en de geleide van de Heilige Geest Gods. Nu kon er in de gewetens van velen tegengeworpen worden; hoe kunnen deze dingen zijn? Hebben zij niet allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods? En is alzo de gehele wereld niet voor God schuldig geworden? Ligt niet ieder de mens onder een vonnis des doods? “Vervloekt is een ieder, die niet blijft in alles,” enz. hoe kan hij dan de verdoemenis ontgaan? Wederom, gij spreekt van naar de Geest te wandelen, als eigen aan de Christen; maar van wie is de wandel is niet vleeselijk? Wie is er, die niet menigmaal terzijde aftreedt van de weg, en het geleide en de raad van vlees en bloed volgt? Is niet de zonde hier wonend in onze sterfelijke lichamen? Wie kan zeggen, *mijn hart of weg is rein?* zo schijnt dan dit voorrecht en deze eigenschap van een Christen slechts hoge woorden te zijn, doch niets dadelijke.

En waarlijk, ik beken, de meeste mensen hebben hier geen ander gevoelen van, dan alsof het verbeelding of ingebeelde zaken waren. Weinigen geloven hetgeen het Evangelie verhaalt aangaande de zaligheid van de uitverkorenen; en weinigen verstaan, wat deze geestelijke wandel is. Velen denken, dat het geen zaak is, die past aan mensen, welke door hartstochten en neigingen omgeleid worden, maar veeleer aan mensen, of geesten van volmaakt rechtvaardigen.

Doch wij hebben in deze woorden een antwoord, om beide die tegenwerpingen te voldoen. De apostel geeft, op een ingewikkelde wijze, iets toe, namelijk: het is wel zo, de Christenen zijn onder een tweeërlei wet gevangen, en gebonden aan dezelve. 1. Een wet van de zonde in hun leden, brengend in hen onderwerping aan de begeerlijkheden van het vlees; de zonde heeft een krachtige heerschappij en tirannie over ieder mens van nature, zij heeft een soort van recht en kracht over hem. 2. Elk mens is onder een wet des doods, onder Gods wet, hem vervloekend en vonnissend ter verdoemenis wegens de zonde. Deze twee waren beide tegelijk overwinnaars van het gehele menselijke geslacht; maar, zegt hij, daar is een verlossing van deze dienstbaarheid, daar wordt vrijheid verkregen voor de gelovigen door Jezus Christus, en “zo is er geen verdoemenis voor degenen, die in Christus zijn,” en zo wandelen zij niet naar het geleide en bestuur van die wet van de zonde, die in hen is, maar naar de leiding van onze gezegenden Voogd, de Geest Gods.

Indien u vraagt hoe dit geschiedt; op wiens gezag, wet of kracht, wordt deze vrijheid en losmaking verkregen? Hier is het antwoord: “door de wet des Geestes des levens, die in Christus is.” Christus is geen onwettige, of onrechtvaardige Overwinnaar! Hij heeft een goede wet voor wat Hij doet, zo ook die wetten die de ongelovigen in slavernij houden. Daar is een hogere en lagere wet aan Zijn zijde, en Hij heeft macht en sterkte om Zijn plan te volbrengen. Hij stelt wet tegen wet, leven tegen dood, Geest tegen vlees, een wet

van de zonde en van het vlees, tegen een wet des levens en een wet des doods. Met één woord, het Evangelie of Verbond der genade tegen de wet of het verbond der werken; de krachtige en levendige Geest der genade, die krachtig in Hem wrocht, wordt gesteld tegen de kracht van de zonde en des satans, in ons en tegen ons: de ene geeft Hem recht en gezag om te overwinnen, de andere maakt Hem volkomen bekwaam tot het werk; en door deze twee worden de gelovigen in Jezus Christus vrij gemaakt, die eertijds slaven waren.

Hetgeen dan waar wij van willen spreken over deze woorden, is het algemene lot van alle mensen van nature, te weten: dat ze onder de macht van de zonde en onder het vonnis des doods zijn; en dan van de bijzondere uitredding van de gelovigen in Christus, en van hun vrijheid en vrijmaking; en eindelijk van de ware grond en oorzaak van deze verlossing uit die slavernij; welke drie zaken in de woorden vervat zijn. Het is waarlijk een stof van een hoge natuur en van hoog gewicht voor ons allen; ons leven en dood is er in opgewonden. Gij mag vele dingen graag horen, maar zo gij dit kende, was er niets zo voordelig. Derhalve, laat ons onze aandacht zoeken te verzamelen tot de opmerking van deze bijzonderheden.

Wat het eerste aangaat. 1. Alle mensen zijn onder de dienstbaarheid van een tweeërlei wet, “de wet der zonde” binnen hen, en “de wet des doods,” buiten hen. De mens werd rechtvaardig geschapen, maar zegt de wijze man, “hij heeft vele vonden gezocht.” Waarlijk een droevige vond: hij die vrij en gelukkig geschapen was, verwierf voor zich ellende en slavernij! Zijn vrijheid en gelukzaligheid moest zijn in onderdanigheid aan zijn Maker, onder de rechtvaardige en heilige geboden van zijn Heere, die hem de adem en het wezen gegeven had. Het was geen gevangenis noch inbinding, rondom omringd te zijn met omtuiningen van des Heeren heilige wet, evenmin als het een inbeelding van de vrijheid van de mens was, zijn weg afgeschut te hebben, waar hij veilig kon wandelen, opdat hij zich op die beware voor putten en strikken aan alle kanten verspreid.

Maar helaas! (indien ik mag zeggen, helaas, wanneer wij zo'n verlossing in Jezus Christus hebben!) –Adam was niet tevreden met die gelukzaligheid, maar meerdere vrijheid zoekende, verkocht hij zich in de handen van vreemde heren, eerst van de zonde, en daarna van de dood. “Andere heren, behalve Gij, o HEERE! hebben over ons geheerst.” Jes. 26:13. Dit is al te waarachtig in deze zin: Adam zoekend te wezen gelijk de Heere Zelf, verloor zijn heerschappij over al de werken van Gods handen, en werd een slaaf van het snoodste en gruwelijkste van allen, en hetgeen voor God allerhatelijkst is,—van de zonde en de dood. En dit is de staat waarin wij nu geboren worden. Ik bid u, let er op, u bent als gevangenen en slaven geboren, zelfs de allerliefste en vrijgeborenste en rechtvaardigste van ons allen. Paulus spreekt er van als een voorrecht, vrijgeboren en een vrij burger te zijn; en het wordt als een waardigheid gerekend, een vrij burger van een stad te zijn.

Vrijheid is dat grote voorrecht, daar het volk heden ten dage zo naar staat; en gewis, het is een groot voordeel voor een volk, dat moedervoorrecht en dat geboorterecht te genieten. Maar helaas! Wat is dit alles, een vrijgeborene te zijn in een burgerlijke maatschappij! Het is maar de staat van een mens onder de mensen, het reikt niet verder dan de uiterlijke mens, zijn leven of staat. Maar hier is een stof van groter gewicht; weet

gijlieden wel in welk een staat uw zielen zijn? Uw zielen zijn onvergelykelyk waardiger dan uw lichamen, zoveel als de eeuwigheid deze vingerbreed tijd, of de onsterfelykheid de sterfelykheid te boven gaat. Uw zielen zijn in waarheid uzelf, uw lichamen zijn maar uw huis of tabernakel, daar u voor een tijd in huisvest. Nu ik bid u dan, vraagt: of u vrij geboren bent of niet? Indien uwe zielen slaven zijn, zo bent u in waarheid slaven; want zo veranderen de Evangelisten deze woorden: Mattheüs zegt, Hoofst. 16:26: “wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel;” en Lukas zegt, Hoofd. 9:25: “indien hij zichzelf verliest?” Derhalve bent u niet dadelijk vrij, tenzij uwe zielen vrij zijn. Ei lieve! wat is het toch, vrijheid onder de mensen te genieten? Ik vraag u, wat bent u voor God, dienstbaar of vrij? Dat is de rechte zaak.

De Farizeeën gaven voor dat zij recht en deel hadden aan de vrijheid en het voorrecht van zonen en kinderen Abrahams te zijn; zij dachten dat zij daaruit konden besluiten, dat zij Gods kinderen waren. Maar onze Heere Jezus ontdekt deze misvatting, wanneer Hij tot hen spreekt van een vrijheid, die Hij kwam uitroepen voor de mensen, om die voor hen te verwerven en aan hen te geven; maar zij stootten zich aan deze leer. Wij zijn Abrahams zaad,” zeiden zij, “en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: u zult vrij worden.” Dit is ook de taal van het hart van velen van u, wanneer wij u zeggen, dat u erfgenamen van Gods toorn, slaven van de zonde, en uit de satan geboren bent, dan komt hierop een heimelijke tegenspreking in de harten, zeggende: wij zijn Abrahams zaad, wij zijn nooit aan iemand dienstbaar geweest: wij zijn gedoopte Christenen, wij hebben een kerkstaat, wij hebben voorrechten en vrijheden, niet alleen van onderdanen in de staat, maar ook lidmaten in de kerk; waarom zegt u dan dat wij slaven zijn? Ik zou wel wensen, dat u allen waarlijk vrij was; maar dat kan niet zijn, voordat u uw dienstbaarheid kent. Merk dan op, bid ik u, dat u wel vrije onderdanen in een staat, en vrije lidmaten in een kerk kunt zijn, en desniettemin in dienstbaarheid onder de wet der zonde en des doods kunt wezen. Dit was de misvatting die de grond van de verwaande inbeelding van de Joden was, en dit veroorzaakte hun aanstoot aan deze steen van de zaligheid, die in Zion gelegd is. Gij meent ook, dat u kerkelijke voorrechten hebt, en wat is er meer nodig? Bedriegt u niet, u bent dienaars van de zonde, en daarom niet vrij.

Er zijn tweeërlei soort, of liever rangen, van mensen in Gods huis: zonen en slaven; de zoon blijft eeuwig in het huis, de slaaf maar voor een tijd; als de tijd verlopen is, dan moet hij eruit gaan, of eruit geworpen worden. De kerk is Gods huis, maar velen zijn er in, die er niet in zullen wonen; velen hebben de uiterlijke vrijheden van dit huis, die geen deel hebben aan de bijzondere weldaden en goedertierenheden, die aan de kinderen eigen zijn. De tijd zal komen, dat het merendeel van de zichtbare kerk, die gedoopt zijn, en met Christus gegeten hebben aan Zijn tafel, en hier een soort van vriendschap, met Hem hadden, als slaven zullen uitgeworpen worden, en Izak alleen, de zoon van de belofte, zal er binnen gehouden worden. Het huis dat hier is, heeft een inwendig heiligdom en enige voorhoven; en tot deze hebben velen de toegang, die nooit in des Heeren verborgen plaats ingaan, en dus zullen zij niet boven wonen. Het is zozeer de zaak niet, wie zal opgaan op de heilige berg? Als wel, wie zal daar staan en wonen?

De dag des oordeels zal een grote dag van uitsluiting wezen. O! hoe vele duizenden zullen er dan uit de gemeente van de levende God uitgeworpen, en aan de satan

overgeleverd worden, omdat zij inderdaad onder zijn macht waren, terwijl ze leden van de kerk en Abrahams kinderen genoemd werden. Laat mij u dan zeg gen, dat wij allen eens waren in deze staat van de dienstbaarheid, daar Christus van spreekt, een iegelijk, “die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde,” Joh. 8:34, “en blijft niet eeuwiglijk in het huis,” zodat ik vrees, dat velen van ons, die in de zichtbare kerk zijn, en in deze vergadering staan, geen vrijheid zullen hebben, om in de vergadering van de eerstgeborenen te staan, wanneer al de zonen bijeen verzameld zullen worden in het nieuwe Jeruzalem. De zonde heeft een recht over ons, en daarom wordt zij een wet van de zonde genoemd. Er is een zeker gezag, dat zij over ons heeft, uit kracht van Gods rechtvaardigheid, en onze eigen vrijwillige toestemming.

De Heere heeft alle nakomelingen van Adam in Zijn rechtvaardigheid, wegens de zonde die hij bedreef overgegeven, als een algemeen persoon ons aanvallend en vertonend. Hij heeft ons allen overgegeven aan de macht van een lichaam des doods binnen in ons. Omdat de mens heeft verkozen, van zijn Heere af te wijken, heeft Hij hem rechtvaardig overgeleverd in de handen van een vreemden heer om over hem. heerschappij te hebben. Zo'n oorspronkelijke besmetting tot alle mensen over te zetten, is een daad van heerlijke gerechtigheid. Gelijk Hij nu in Zijn rechtvaardigheid de mensen overgeeft aan de lusten van hun eigen hart, wegens het volgen van die lusten, die recht strijdig zijn tegen Zijn wil, zo was het ook in het eerst: “door de ongehoorzaamheid van één mens, zijn velen tot zondaars gesteld geworden,” en dat naar Gods heilige gerechtigheid. De zonde kwam in de wereld, en had toelating van God om de gehele wereld aan zich te onderwerpen en te overwinnen, omdat de mens aan God niet onderworpen wilde zijn. Maar gelijk het door de rechtvaardigheid Gods is, zo is het ook onze vrijwillige keuze, die de zonde macht over ons geeft. Wij kiezen een vreemde heer, en hij heerst over ons met kracht. Wij zeggen tegen onze begeerlijkheden, regeer gij ons! Wij onderwerpen onze rede, ons geweten en alles aan de besturing en leiding van onze blinde neigingen en hartstochten. Wij verkiezen onze dienstbaarheid voor vrijheid, en zo heeft de zonde een soort van wet over ons, door onze eigen toestemming. Het oefent een rechtsgebied uit, en als zij eens in macht is gesteld en daarmee bekleed is, dan valt het moeilijk de zonde weer van die troon te zetten. Er is, (om zo te spreken) een samenspanning van deze twee, om het gebied en gezag van de zonde over ons volkomen te maken. Wij verkiezen de ongerechtigheid, en God geeft er ons aan over. Wij stellen onszelf en geven ons over aan de zonde, Rom. 6:16,19; “wij stellen onze leden om dienstbaar te zijn aan de ongerechtigheid;” een weinig vermaak of gemak is het aas, hetwelk ons daartoe verlokt. Wij geven onszelf over aan onze afgoden, en God bekrachtigt en bevestigt het op enigerlei wijze, en tekent zo'n vonnis: “laat ze varen,” zegt Hij; “gaat heen, en dient een ieder zijn drekgoden”, ook hierna, omdat ulieden naar Mij niet hoort,” Ezech. 20:39, gaat heen, dient uwe afgoden, ziet of zij u betere heren zullen zijn dan Ik; ziet welk loon zij u geven zullen.

Nu laat ons weer gaan opmerken, welke kracht de zonde heeft, nadat zij dus met een zeker gezag sterk bekleed is. O! Die is geweldig sterk, en zij werkt krachtig in de mensen; zij heerst in onze sterfelijke lichamen, Rom. 6:12. Hier is de troon van de zonde gevestigd, namelijk in de lusten en genegenheden van het lichaam, en vandaar laat zij

haar wetten en inzettingen uit, en zendt bevelen tot de ziel en tot de gehele mens. De mens verkoos in het eerst te luisteren naar de raad van zijn zinnen, welke zeiden: het is gemakkelijk en goed te eten van de verboden vrucht; maar die raad is nu gekeerd in een gebod, de zonde heeft daar de scepter gekregen om te heersen over de geest, die als een vrije vorst geboren is. De zonde heeft al onze sterkte overwonnen, of wij hebben al onze kracht daar aan overgegeven; ja zoveel waarheid er in de geweten is, zoveel kennis van God en van de godsdienst, dit alles is in de gevangenis gesteld, het wordt ten ondergehouden in een kerker van onrechtvaardige genegenheden, daar de zonde vele sterkten en bolwerken in ons vlees heeft, en door deze geeft zij bevelen aan de geest en ziel in de mens, en zij legt iedere gedachte gevangen aan de gehoorzaamheid van het vlees.

Gij weet hoe sterk de zonde in Paulus was, Rom. 7. Welk een machtige strijd en worsteling had hij, en hoe nabij hij aan de bezwijming en overgeving was. Wat moet de zonde dan een volstreekte en alleenheersende heerschappij hebben over de mensen, die geheel in de natuur zijn! Omdat er van nature geen tegenbeginsel in hen is, om er tegen te strijden. Zij heerst zonder enige tegenspraak of toezicht; daar mogen enige overtuigingen van de consciëntie, en enige sprankelen van licht zijn tegen de zonde; ze worden ras uitgeblust en begraven; ja al die grondbeginsels van licht en kennis in de geweten, versterken soms de zonde, gelijk enige dingen door tegenstand versterkt en niet verzwakt worden. Ongelijke en bezwijkende tegenstand versterkt de tegenpartijder. Gelijk de koude, de springaders omringend, ze heter maakt; zo is het hier: de zonde neemt gelegenheid “door het gebod om alle begeerlijkheid te werken.” Rom. 7:8. Zonder de wet is de zonde enigermate dood; maar als er een tegenpartijder verschijnt, wanneer onze lusten en zinnelijkheden dwars worden gezeten en tegengestaan, dan verenigen zij hun kracht tegen zodanige tegenstand, en zij brengen meer gruwelijke zonden voort.

De kennis en de geweten, die vele mensen hebben, dient nergens toe, dan om hun zonden groter te maken, om hun geesten en lusten te scherpen en te verbitteren, tegen God: — “waarom pijnigt Gij mij voor de tijd?” dat is een duivelse gesteldheid, die in ons allen is; wij kunnen het licht niet verdragen, “omdat onze werken boos zijn.” Laat ons deze bijzonderheden maar opmerken, wij zullen de kracht en heerschappij van de zonde kennen. Vooreerst: Let op de uitbreiding van hun heerschappij, beide ten opzichte van alle mensen, en van al wat in ieder mens is. Ik zeg: alle mensen, niemand van ons is ervan uitgezonderd, zelfs niet de edelste of slechtste. De zonde is de grote, de algemene koning, of liever de satan, die de overste van deze wereld is, en hij beheerst de wereld door deze wet van de zonde, welke in rechte tegenspraak is tegen de wet Gods.

Wie van ulieden gelooft het, dat het koninkrijk van de satan zo wijd is, dat het zelfs is uitgebreid over het merendeel in de zichtbare kerk?—Hij is de keizer van de wereld. De Turk schrijft zich ijdel die titel toe; maar de duivel is waarlijk zo, en wij hebben Gods eigen getuigenis daarvoor. Alle koningen, alle edelen, alle vorsten, al het volk, rijken en armen, hoge en lage, zijn eens onderdanen van die vorst, geregeerd door die zwarte wet van de zonde. Och! Ken uw staat, en van wie u dienstknechten bent. Meen niet bij uzelf te zeggen: “wij hebben Abraham tot onze vader,” wij zijn gedoopte Christenen. Neen,

maar weet, dat wij allen eens zijn, kinderen des satans, en zijn werk doen, en zijn wil volbrengen.

Maar daarenboven, al wat in ons is, is aan deze wet van de zonde onderworpen; al de vermogens van de ziel: het verstand is onder de macht van de duisternis, de hartstochten zijn onder de macht van de verdorvenheid, het gemoed is verblind en het hart is verhard, de ziel is van God vervreemd, Die het Leven ervan is. Al de leden en krachten van een mens zijn overgegeven als werktuigen van de ongerechtigheid, elk om die boze wet uit te voeren, en te vervullen de lusten van het vlees. Deze heerschappij is over al de daden van de mensen, zelfs die, welke bij de mensen het best gerekend en geacht zijn: uwe oprechte en eerlijke handel met mensen, en uwe godsdienstigste betrachtingen voor God, zijn meer overeenkomstig de wet van de zonde. Hag. 2:15: "Dit volk, en al het werk hunner handen, en wat zij daar offeren, dat is onrein." Al uwe werken, uwe goede werken, zijn met deze besmetting bezoedeld; de zonde heeft uw personen bevlekt, en zij bevlekt al uwe daden, en de besmetting is onderling en wederzijds; die daden besmetten weer uwe personen meer en meer, bij voor de "bevleken is alles onrein, beide hun geweten en verstand zijn bevlekt." Tit. 1:25. Doet wat u kunt, u die in de natuur bent, kunt God niet behagen; het is maar gehoorzaamheid aan de wet van de zonde, die in u is.

Maar ten andere, let op de hevigheid en macht van deze kracht van de zonde: hoe machtig zij is, tegenover allen tegenstand, hoedanig die ook is werkend, tenzij zij door een almachtige kracht overwonnen wordt. Niets dan de almacht kan deze kracht overwinnen; de geest die van nature in de mensen werkt, is van zo'n bedrijvigheid en werkdadigheid, dat hij de mensen als met woede voortdrijft alsof zij bezeten waren, tot hun eigen verderf. Wat geniet de zonde veel van des mensen toestemming! En zo drijft zij de mens sterk en onweerstaanbaar. Veel van de wil, begeerte, en gerechtigheid, zal de verdorvenheid doen lopen gelijk een rivier over al de banken en oevers, die in haar weg staan, namelijk: raad, overreding, wet, hemel en hel; de verdorvenheid moet over die allen heen; prediking, overtuiging van de geweten, zijn maar als koorden, om een Simson te binden! De zonde van binnen breekt die gemakkelijk in stukken. Met één woord: geen geschapene kracht is van genoegzame sterkte, om de sterke mens te binden, het moet één machtiger zijn dan hij, en dat is de Geest van Jezus Christus. En ziet u niet, dat de mensen dagelijks achter hun lusten getrokken worden als beesten, hun zinnen opvolgend, zo geweldig, gelijk een paard onbesuisd loopt in de strijd?" Indien er enige winst of voordeel is, om de raderen van de genegenheid te smeren, o hoe onbesuisd lopen de mensen daar heen! Geen roepen kan hen weerhouden. In het kort, de zonde is geheel één met ons geworden, zij is in de mens ingelijfd, en één geworden met zijn genegenheden, en doet haar dan gebieden over de mens.

Hugo Binning

1627 - 1653